

Ukrainian universities on March 22-24,2017 in Sladkovicovo, Slovak Republic. – p. 113-118.

3. Бойко О.О., Клопотюк Ю.А., Кубай І.І. Освіта в Україні: стан та перспективи розвитку / О.О.Бойко, Ю.А.Клопотюк, І.І. Кубай // Електронний ресурс]– Режим доступу : <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=74866>.

4. Освіта по-українськи: 129 мільярдів — марнотратство чи інвестиція? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/publications/2017/02/15/620955/>.

5. Іщенко А. Ю. Глобальні тенденції і проблеми розвитку освіти: наслідки для України. Аналітична записка / А. Ю. Іщенко // Сайт Національного інституту стратегічних досліджень при Президентіві України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1537/>.

Марченко Інга Олександрівна,
студент 6-КМП курсу ННІЗДН
Національної академії внутрішніх справ

СЕЛФІ ЯК НОВИЙ РІВЕНЬ РОЗВИТКУ НАРЦИСИЗМУ

Стрімкий технічний прогрес сприяв виникненню такого сучасного явища як «селфі». У 2013 році слово «selfie» було визнано найпопулярнішим та включено до Оксфордського словника англійської мови. «Селфі» – це зроблений суб'єктом фотознімок самого себе, спільно з певною особою (або твариною) або групою осіб за допомогою фотокамери, на відстані витягнутої руки (або через дзеркало), як правило, в момент емоційно значущої події або ситуації, і представлені на огляд в умовах інтернет-простору з метою самопрезентації та самопізнання, за допомогою отримання соціальної думки (оцінки) про себе [2].

Результати аналізу літератури з даної проблематики засвідчили, що для любителів селфі характерні нарцизм,

відсутність цілісності суб'єкта, знижена самооцінка. Бажання часто себе фотографувати може стати причиною нарцисизму – психічного розладу, який характеризується постійним самозамилуванням. Цей факт знайшов своє відображення в роботах К. Томпсона і К. Ануфрієвої, які вважають цей феномен не еволюцією уявлень людини про себе і своєї ролі в суспільстві, а новим рівнем розвитку нарцисизму, потребою в утвердженні власного Я, засобом самореклами, самозакоханістю [1].

Термін «нарцисизм» в психоаналізі бере початок з грецького міфу про Нарциса та був введений для визначення любові, яку індивід відчуває до самого себе. Нарцис закохується в прекрасного юнака, не знаючи, що кохається власним відображенням в воді струмка. Важливо відмітити, що Нарцис загинув, так і не дізнавшись, що образ, яким він захопився – його власний. В перший раз Зігмунд Фрейд вжив поняття «нарцисизм» в 1910 році, щоб охарактеризувати особливий вибір об'єкта у гомосексуалістів партнера вибирають «по своєму образу і подобию». Таким чином, через партнера вони «сприймають самих себе як сексуальний об'єкт». Після цього Фрейд почав розглядати нарцисизм як одну з проміжних стадій дитячого психосексуального розвитку, яка розташована між ауто еротизмом та с найвищою стадією, яка характеризується любов'ю до об'єкта.

В 1911 р. в роботі «Психоаналитические заметки об описанном случае паранойи» З. Фрейд описує стадію розвитку індивіда, де об'єктом любові спочатку обирається власне тіло і тільки тоді відбувається перехід до вибору об'єкта.

Пізніше в роботі «Тотем и Табу» (1912) Фрейд зазначить, що «именно на этой стадии сексуальные влечения слились в единое целое и нашли объект, но этот объект не внешний, а представляет собой собственное, образовавшееся к тому времени «Я»».

В 1914 році, працюючи над «Введення в нарцисизм», Фрейд повторює своє ствердження про первинне сексуальній

природі лібідо й характеризує ранню форму нарцисизму, яку він називає первинним нарцисизмом, при якому дитина сприймає самого себе як об'єкта любові й як центр світу, перш ніж звернутися до зовнішніх об'єктів [3]. Потім, розвиток здатності любити інших за те, що вони собою представляють, й сприйняття їх як окремих та відмінних від себе являється прогресом в динаміці почуттів. Це, зокрема, означає, що індивід може обернути любов, яку він відчуває до іншого, на самого себе: подібне обернення катеґорії на самого себе Фрейд називає вторинним нарцисизмом.

Роглядаючи первинний нарцисизм Фрейд зазначає, що він формується із ніжного відношення батьків до своїх дітей, що в свою чергу потрібно розуміти як «оживлення и воспроизводство собственного нарцизма, от которого они давно отказались». В таких відносинах завжди переважає ознака переоцінки свого чада. Батьки приписують йому різноманітні переваги й переконані, що дитині повинно бути краще, вона не повинна підпорядковуватись нормам, які панують в житті. Ні хвороба, ні смерть, ні відмова від насолод, ні обмеження власної волі не повинні стосуватись дитини; закони природи та суспільства на неї не розповсюджуються, вона дійсно повинна стати центром світобудови.

До самої смерті, на думку Фрейда, людина не може до кінця позбутися прагнення до нарцисичної досконалості, яке виникло в дитинстві.

Таким чином, ми припускаємо, що однією із передумов розвитку залежності від селфі є недостатня ніжність та любов батьків до своїх дітей. Через схвальне сприйняття та оцінювання соціумом, індивід компенсує дефіцит дитячої любові. Окрім цього, об'єм цього дефіциту прямо корелює із рівнем залежності отримувати соціальну підтримку та любов.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ануфриева К.В. Селфи как форма проявления нарциссизма личности в современном глобальном обществе /

К.В. Ануфриева // Весник ТвГУ. Серія «Філософія». Вып. 2. 2014. С. 79-90.

2. Кононенко А.О., Кононенко О.І. Психологічна природа селфі. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Психологічні науки. 2017. Випуск 4. Том 1. С. 64-65.

3. Фрейд З. Очерки по психологии сексуальности // З. Фрейд «Я» и «Оно». Труды разных лет. Том 2. Тб. «Мерани». 1991. С. 110-113.